

CEĻŠ UZ VIENOTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 1:3–14, Gal 4:7, Ef 2:11–22, 4:1–6, Mt 20:25–28, Ef 5:15–6:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievs mums darījis zināmu savas gribas noslēpumu – pēc savas labprātības, ko viņš jau iesākumā bija nolīcis Kristū kā nodomu laiku piepildījumam, – visu apvienot Kristū, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes” (Ef 1:9, 10).

Efeza bija galvenais tirdzniecības un ietekmes centrs Mazāzijā. Draudzi Efezā veidoja jūdi, pagāni un cilvēki no visām sociālajām šķirām. Tik liela locekļu dažādība droši vien bija ar tik lielu noslieci uz konfliktiem, cik dažāda ir pasaule, kurā viņi dzīvo. Tādēļ Pāvila bažas par vienotību Kristus sekotāju vidū ir centrālā tēma viņa vēstulē efeziešiem.

Pāvila izpratnei par vienotību ir divas dimensijas: vienotība draudzē, kur kopā vienā miesā ir savesti jūdi un pagāni, un vienotība universā, kur visas lietas debesīs un virs zemes atrod savu augstāko vienotību Kristū.

Šīs vienotības avots ir Kristus. Pāvila izteiciens “Kristū” un “ar Kristu” šajā vēstulē ir lietots daudzas reizes, lai parādītu, ko Dievs ir izdarījis mūsu labā un visa universa labā, pateicoties Jēzus Kristus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai. Dieva augstākais nolūks glābšanas plānā ir no jauna apvienot visas lietas Kristū. Šī vienotība pilnībā atklāsies tikai laiku beigās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. oktobrī.

Svētības Kristū

Izlasi Ef1:3–14. Kas mums ir dots Kristū saskaņā ar Pāvila teikto šajos pantos? _____

Jēzus sekotājiem ir daudz, par ko slavēt Dievu. Kristū Dievs ir izvēlējis pieņemt mūs par saviem dēliem un meitām un atklāt Viņu pasaulei. Pāvils izmanto daudzus salīdzinājumus, lai aprakstītu mūsu jaunās attiecības ar Dievu Kristū. Adopcija, kas ir viens no šiem salīdzinājumiem, runā par šīs nodarbības tēmu – par vienotību. Kristū mēs esam adoptēti un piederam Dieva ģimenei. Šis salīdzinājums ar ģimeni ir arī atsauce uz Dieva derību ar Israēla bērniem. Pāvila vēstules kontekstā pagāni, kas pieņem Jēzu par savu Mesiju, arī ir Dieva bērni, Israēlam dotā apsolījuma mantinieki (Rm 8:17, Gal 4:7). Attiecību ar Kristu ieguvums ir fundamentāls visai kristiešu vienotībai. Šie panti mums arī māca, ka Dieva ilgas vienmēr ir bijušas apvienot visu cilvēci Kristū. Un Dieva ģimenē mēs visi esam Dieva bērni, vienādi milēti un loloti.

Daži samulst, lasot šajā pantā par iepriekšnolemtību (Ef1:5, 11). Apšolījums, ka Dievs mūs ir izredzējis, lai mēs tiktu glābti, šķietami ietver arī to, ka Dievs kādus ir izraudzījis, lai viņi pazustu. Bet tāda nav Bībeles mācība. Dievs ir sagatavojis glābšanas plānu pirms pasaules radīšanas, lai ikviens varētu tikt glābts. “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ 3:16, sk. arī 1Tim 2:6, 2Pēt 3:9). Dievs jau iepriekš zina, kurš pieņems Viņa glābšanas piedāvājumu, bet tas nav tas pats, kas iepriekš noteikt kāda cilvēka likteni. Glābšana tiek piedāvāta visai cilvēcei, pateicoties tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Jautājums ir: kā mēs atsaucamies šim piedāvājumam? Dievs neizmanto piespiešanu, lai kādu glābtu.

“Debesu padomē tika nodrošināts, ka cilvēkam, kaut arī viņš ir pārkāpējs, nevajadzētu iet bojā savā nepaklausībā, bet caur ticību Kristum kā viņu vietniekam un drošībai viņš var kļūt Dieva izraudzīts, iepriekš nolemts pieņemšanai Viņa bērnu pulkā caur Jēzu Kristu saskaņā ar Viņa labo prātu. Dievs grib, lai visi cilvēki būtu glābti, jo Viņš to ir bagātīgi nodrošinājis, dodot Savu vienīgo Dēlu, lai samaksātu atpirkšanas maksu par cilvēku. Tie, kas ies bojā, iznīks tāpēc, ka viņi atsakās būt adoptēti kā Dieva bērni caur Jēzu Kristu.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1114. lpp.)

Salaužot sienu

Dažas visdziļākās šķelšanās starp cilvēkiem rada reliģijas, rasu un etniskās atšķirības. Daudzās sabiedrībās identifikācijas karte uzrāda etnisko piederību vai reliģiju, pie kuras cilvēks pieder, un šīs atšķirības bieži ir saistītas ar priekštiesībām vai ierobežojumiem, ar ko cilvēkam ir jāsaskaras ikdienā. Kad rodas kari un konflikti, šīs identifikācijas zīmes un atšķirības bieži kļūst par represiju un vardarbības katalizatoru.

Pāvils Ef 2:11–22 norāda uz labāku ceļu kristīgajai kopienai. Kā vienotība Kristū ietekmē mūsu atšķirības? Kas tika salauzts ar Jēzus nāvi pie krusta? _____

Pāvils aicina efeziešus atcerēties, kāda bija viņu dzīve, pirms viņi bija saņēmuši Dieva žēlastību Kristū. Etniskās, kultūras un reliģiskās atšķirības radīja naidīgumu un konfliktus starp ļaužu grupām. Bet labā ziņa ir tā, ka Kristū mēs visi esam viens un mums ir kopīgs Glābējs un Kungs. Mēs visi piederam pie Dieva ļaudīm. “Bet tagad jūs, kas bijāt tālu, Kristū Jēzū esat kļuvuši tuvi viņa asinīs” (Ef 2:13).

Senajam templim Jeruzālemē bija sadaloša siena, kas nodalīja tās tempļa daļas, kas bija pieejamas tikai etniskajiem jūdiem. Uz šīs sienas bija uzraksts, kas aizliedza svešiniekiem iet tālāk, draudot ar nāves sodu. Pāvils tika apvainots tieši šīs regulas pārkāpšanā, kad viņš pēc misijas ceļojuma iegāja templī. Viņš tika arestēts, jo viņu apsūdzēja, ka viņš tempļa jūdu nodalījumā bija ievēdis efezieti vārdā Trofims (Apd 21:29). Šajā vēstulē Pāvils saka, ka Kristus “ir mūsu miers, jo viņš savā miesā abus darījis par vienu un noārdījis šķērslī – ienaida sienu, kas tos šķīra” (Ef 2:14).

Kristū ticīgie ir Ābrahāma pēcnācēji un saņem sirds apgraizīšanu. Fiziskie apstākļi, ko Dievs deva Ābrahāmam, norādīja uz garīgo apgraizīšanu, ko ticīgie saņems Kristū (sk. 5Moz 10:16). “Viņā jūs esat saņēmuši arī apgraizīšanu – ne to, kas rokām veikta, bet, atbrīvoti no miesas dabas, jūs esat saņēmuši apgraizīšanu Kristū” (Kol 2:11).

Izlasi vēlreiz Ef 2:11–22. Kā mēs redzam paši savā draudzē, cik reāls ir tas, par ko Pāvils šeit raksta? Kādi izaicinājumi paliek? _____

Vienotība vienā miesā

Pāvils ir praktisks savos inspirētajos vārdos efeziešiem. Vienotība, kas pastāv starp jūdiem un pagāniem, starp dažādu kultūru un etniskās izcelsmes cilvēkiem, nav mīts vai vienkārši teorētiska konstrukcija. Tā ir realitāte, kas prasa, lai mēs dzīvotu “tā aicinājuma cienīgi, ar kuru esam aicināti” (Ef 4:1).

Saskaņā ar Ef 4:1–3 kā kristiešiem ir jādzīvo sava aicinājuma cienīgiem? _____

Praktiskais šo tikumu un labo īpašību rezultāts kristīgajā dzīvē palīdz sargāt “vienotību Garā, uzturēdami to ar miera saiti” (Ef 4:3). Visas šīs īpašības sakņojas mīlestībā (1kor 13:1–7). Aktīva mīlestības parādīšana saglabā attiecības starp brāļiem un māsām un veicina mieru un vienotību kristīgajā kopienā un vēl plašāk. Vienotība draudzē parāda Dieva mīlestību unikālā veidā, un to ieraudzīs citi. Draudze ir aicināta būt šāda liecība, īpaši strīdu, šķelšanās un karu laikā.

Izlasi Ef 4:4–6. Kāda viena tēma ir svarīga šajos trīs pantos? _____

Nodaļas pirmajos pantos Pāvils izsaka savu visdziļāko interesi par draudzes vienotību. Viņš iesāk ar pārliecināšanu par vienotību (Ef 4:1–3) un turpina ar septiņu elementu sarakstu, kas vieno ticīgos (Ef 4:4–6). Vienotība ir kas tāds, kas ticīgajiem jau pieder (Ef 4:4–6), pie kā pastāvīgi jāpiedomā, jāpiepūlas un kas jāuztur (Ef 4:1–3), un vienlaicīgi arī nākotnes mērķis, uz ko mēs tiecamies (Ef 4:13).

“Apustulis pārliecina brāļus parādīt savā dzīvē patiesības spēku, ko viņš viņiem bija atklājis. Lēnprātībā un maigumā, pacietībā un mīlestībā viņiem ir jāatklāj Kristus raksturs un Viņa glābšanas svētības. Ir viena miesa un viens Gars, viens Kungs, viena ticība. Kā Kristus miesas locekļus visus ticīgos iedvesmo viens un tas pats gars un cerība. Šķelšanās draudzē apkauno Kristus reliģiju pasaules priekšā un dod patiesības ienaidniekiem izdevību attaisnot savu izvēlēto ceļu. Pāvila norādījumi nav rakstīti tikai draudzei viņa dienās. Dievs bija paredzējis, ka tiem ir jānonāk līdz mums. Ko mēs darām, lai saglabātu vienotību ar miera saitēm?” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 239. lpp.)

Kādu izvēli mēs tagad varam izdarīt, lai būtu droši, ka esam “tā aicinājuma cienīgi, ar kuru esam aicināti”? _____

Draudzes vadītāji un vienotība

“Ikvienam mums ir dota žēlastība tādā mērā, kādu Kristus to piešķīris” (Ef 4:7). Lai gan glābšana ir dāvana, kas dota visiem cilvēkiem, kas to pieņem, dažas garīgās dāvanas ir dotas noteiktiem cilvēkiem noteiktam mērķim.

Izlasi Ef 4:11. Kādas vadītāju dāvanas Dievs dod draudzei? _____

Saskaņā ar Ef 4:12 kāds ir Dieva nolūks, dodot īpašas vadītāju dāvanas draudzei? Kā šīs dāvanas saistītas savā starpā? _____

Visi kristieši zināmā mērā ir Dieva un evaņģēlija kalpi. Kristus uzdevums Mt 28:19, 20 ir dots visiem kristiešiem: iet darīt par mācekļiem visas tautas, kristīt un mācīt. Kalpošanas darbs nav dots tikai dažiem privilģētajiem, tādiem kā mācītāji un evaņģēlisti, bet visiem, kas nes Kristus vārdu. Neviens nevar pieprasīt atbrīvojumu no evaņģēlija izplatīšanas darba, un neviens draudzes vadītājs nevar teikt, ka viņa kalpošana ir īpaša. Garīgās vadītāju dāvanas īpaši ir domātas, lai pamācītu draudzi. Draudzes vadītāji ir vajadzīgi, lai veicinātu, uzturētu un atbalstītu vienotību.

Pāvila vadītāja dāvanu saraksts arī mums atklāj, ka šīs lomas ir domātas, lai sagatavotu Dieva ļaudis bojā ejošo aizsniegšanai. Dažu īpaši aicināto cilvēku atbildība draudzē ir palīdzēt citiem piepildīt viņu kalpošanu Kristum un pamācīt Kristus miesu, “līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienotību ticībā un atziņā uz Dieva Dēlu, līdz sasniegsim vīra briedumu, Kristus pilnības mēru” (Ef 4:13). Jēzus vadības stila paraugam vajadzētu vadīt mūsu kalpošanu. Jēzus nāca, lai kalpotu citiem, nevis lai viņam kalpotu (Mt 20:25–28). Mums ir jāiet un jādara tāpat.

Starp cilvēkiem valda spēcīga tieksme būt neatkarīgiem un nevienam neatskaitīties. Šis mēris ir pārņēmis īpaši rietumu sabiedrību. Tomēr Pāvils atgādina mums, ka neviens kristietis šajā pasaulē nav viens un ka mēs veidojam ticīgo kopienu ar garīgajiem vadītājiem, lai palīdzētu citam citu iedrošināt mūsu kopīgajā ceļojumā. Visi kopā mēs esam Kristus miesas daļa.

Kādas garīgās dāvanas tev ir un kā tu tās izlieto savas vietējās draudzes vienotības veicināšanā?

Cilvēku attiecības Kristū

Kristietība ir attiecību reliģija – tās ir attiecības ar Dievu un citam ar citu. Nav jēgas apgalvot, ka cilvēkam ir dziļas attiecības ar Dievu, ja šīs attiecības neietekmē savstarpējās attiecības. Kristietību nevar izdzīvot vakuumā. Vienotības principi, par ko Pāvils runā efeziešiem rakstītajā vēstulē, ir attiecināmi arī uz to, kā mēs izturamies pret citiem.

Izlasi Ef 5:15–21. Ko Pāvils mums saka 21. pantā? Kādas ir attiecības starp pakļaušanos un vienotību? _____

Pāvila vārdi, ka cits citam jāpadodas, ir saistīti ar frāzi “būt piepildītam ar Garu” (Ef 5:18). Viens no izteicieniem par Gara piepildījumu ir padošanās cits citam. Tas attiecas uz pienācīgu pazemības un taktiskuma attieksmi, kādai mums jābūt pret cilvēkiem. Protams, tā nav dabiska īpašība lielākajai daļai personību, bet gan rezultāts tam, ja Gars dzīvo sirdī. Tā ir tā pati Gara dāvana, kas ir saistīta ar vienotību Kristū. Skatoties no šīs perspektīvas, padošanās ir iekšēja īpašība, kas izsaka mūsu godbijību pret Kristu un Viņa upuri par mums.

Izlasi Ef 5:22–6:9. Kādu ietekmi uz mūsu cilvēciskajām attiecībām atstāj šī savstarpējā pakļaušanās mājās un darbavietās? _____

Zināmā mērā draudzes vienotība ir atkarīga no vienotības mājās. Pāvils uzsver, ka vienotībai, mīlestībai un cieņai, kas pastāv starp vīrieti un sievieti, vajadzētu atklāt Kristus mīlestību pret draudzi, pašuzpurīgu mīlestību. Kristīga cieņa tiek prasīta gan no vīriem un sievietēm, gan arī no draudzes locekļiem. Šai Kristus rakstura īpašībai ir jāatklājas arī attiecībās starp bērniem un vecākiem, starp darba devējiem un darba ņēmējiem. Saskaņai un mieram, kam jāvalda mūsu mājās, vajadzētu valdīt arī draudzes dzīvē.

Kādus principus tu vari paņemt no šiem pantiem mūsdienām, lai labāk saprastu, kā dažādās situācijās izturēties pret savas ģimenes locekļiem vai līdzstrādniekiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj. nodaļa “Vienotības gars” (179.–188. lpp.).

“Kristus neatzina nekādu dalīšanu tautībās, pakāpēs vai pēc ticības pārliecības. Raksu mācītāji un farizeji ilgojās gūt vietēja un nacionāla mēroga labumu no visām Debesu dāvanām un izslēgt pārējo Dieva ģimeni pasaulē. Bet Kristus nāca, lai nojauktu jebkādas dalīšanās sienas. Viņš nāca, lai parādītu, ka Viņa žēlastības un mīlestības dāvana ir tik neierobežota kā gaiss, gaisma vai lietusegāzes, kas atspirdzina zemi.

Kristus dzīve izveidoja reliģiju, kurā nebija izstumto, kurā jūdi un pagāni, brīvie un vergi ir saistīti savstarpējā brālībā, vienlīdzīgi Dieva priekšā. Viņa virzīšanos uz priekšu neietekmēja politiski jautājumi. Viņš nešķiroja cilvēkus tuvākajos un svešiniekos, draugos un ienaidniekos. Viņa sirdi uzrunāja dvēseles slāpes pēc dzīvības ūdens.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 190., 191. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet šo apgalvojumu: “Efeziešu ceturtajā nodaļā Dieva plāns ir tik skaidri un vienkārši atklāts, ka visi Viņa bērni var turēties pie patiesības. Šeit ir skaidri atklāti līdzekļi, ko Viņš ir devis, lai uzturētu Viņa draudzes vienotību, lai tās locekļi varētu atklāt pasaulei veselīgas reliģijas pieredzi.” (Elenas Vaitas komentārs “SDA Bībeles komentārs” 6. sēj., 1117. lpp.) Ko jūs Ef 4. nodaļā varat saskatīt, kas norāda uz draudzes vienotību? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu šo vienotību nodrošināt?

2. Vienotības jautājumā ļoti centrāla ir vajadzība pēc pazemības un padošanās. Kā draudzē var pastāvēt vienotība bez šīm īpašībām? Ja mēs leposimies par saviem uzskatiem un pozīcijām un nelabprāt ieklausīsimies citos, mums nebūs iespējas gūt vienotību. Kā mēs varam iemācīties šādu pazemību un padošanos?

3. Kā mums var būt vienotība, pat ja mēs ne vienmēr visam piekrītam?

KOPSAVILKUMS:

Savā vēstulē efeziešiem Pāvils sniedz daudzus padomus par to, ko kristiešiem nozīmē būt “Kristū”. Glābšana Jēzū pārveido dzīves praktiskā ziņā. Visas mūsu cilvēku attiecības, ieskaitot attiecības starp brāļiem un māsām draudzē, tiek pārveidotas, pateicoties Kristus spēkam mūsu dzīvē. Šī pārveidošana ir svarīga, lai mums būtu vienotība.